

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 45/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **FORUM Technologies a. s.**, Hlboká cesta 5, Bratislava, zastúpenej KASATKIN & PARTNERS s. r. o., Záhradnícka 29, Bratislava, proti príkazu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na zaistenie peňažných prostriedkov č. k. V GO-V-304/2023/1000-2 z 23. marca 2023, uzneseniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-80 zo 16. augusta 2023 a uzneseniu špeciálneho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-118 z 25. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným príkazom na zaistenie peňažných prostriedkov vydaným v trestnom konaní sťažovateľky a uzneseniami, ktorými nebolo vyhovené jej žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov.

2. Sťažovateľka je právnická osoba, ktorá je v procesnom postavení obvinenej v trestnej veci vedenej na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, odbore Stred, Banská Bystrica ČVS: PPZ-174/NKA-ST4-2022, za pokračovací obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaný závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. V súvislosti so začatým trestným stíhaním bol vydaný príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov podľa § 95 ods. 1 Trestného poriadku na bankovom účte vedenom v prospech sťažovateľky (ďalej aj „príkaz na zaistenie“).

4. Konanie o zaistení peňažných prostriedkov vrátane prostriedkov ochrany dotknutých osôb je upravené v § 95 Trestného poriadku. Podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku osoba, ktorej peňažné prostriedky boli zaistené, má právo žiadať o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia. O takej žiadosti musí v prípravnom konaní prokurátor bezodkladne rozhodnúť. Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná sťažnosť. Ak sa žiadosť zamietla, osoba, ktorej peňažné prostriedky boli zaistené, ju môže, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní odo dňa, keď rozhodnutie o jej predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť; inak sa o nej nekoná.

5. Ústavná sťažnosť smeruje proti (i) príkazu prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. V GO-V-304/2023/1000-2 z 23. marca 2023 na zaistenie peňažných prostriedkov a zároveň (ii) proti uzneseniu č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-80 zo 16. augusta 2023, ktorým prokurátor špeciálnej prokuratúry (teda prokurátor rovnakého stupňa) na žiadosť sťažovateľky z 12. júla 2023 podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku nezrušil predmetný príkaz na zaistenie, a (iii) napokon proti uzneseniu špeciálneho (nadriadeného) prokurátora č. k. VII/1 Gv 113/22/1000-118 z 25. januára 2024, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti citovanému uzneseniu prokurátora špeciálnej prokuratúry, ktorým nezrušil príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov.

6. Z uvedeného vyplýva, že ide o zásahy do majetkovej sféry sťažovateľky, proti ktorým je uplatňovaná v podstate rovnaká argumentácia vo vzťahu k jednotlivým rozhodnutiam prokuratúry a následne v predmetnej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka v žiadosti o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov dôvodila, že v príkaze na zaistenie absentuje súvislosť medzi zaistenými peňažnými prostriedkami a predmetným trestným stíhaním. Popierala, že by zaistené peňažné prostriedky pochádzali z trestnej činnosti. Prokurátori v nevyhovujúcich namietaných uzneseniach zhodne konštatovali, že doterajšie dôkazy podozrenia z trestnej činnosti potvrdzujú, a tým aj zaistenie finančných prostriedkov.

7. Zo sťažnosti a z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že podstatou obvinenia sťažovateľky je podozrenie z koordinovaného a plánovitého organizovania obchodných vzťahov medzi sťažovateľkou a nestotožnenými zástupcami Vojenského spravodajstva Ministerstva obrany Slovenskej republiky, zástupcami tohto ministerstva a Centra výcviku Lešť najmenej od roku 2015 na ekonomickú škodu Ministerstva obrany Slovenskej republiky a neoprávnené zvýhodnenie sťažovateľky prostredníctvom neprimeraného zisku, resp. bezdôvodného zisku a zo strany zástupcov štátu podozrením z konania v rozpore so zásadou hospodárnosti s tým, že následne mali byť z týchto príjmov sťažovateľky vyplatené akcionárom dividendy vo výške 22 682 473,76 eur a rôznymi ďalšími prevodmi bol zakrývaný nelegálny pôvod takto získaných finančných prostriedkov. V predmetnej trestnej veci je obvinených 14 osôb, z toho dve právnické osoby vrátane sťažovateľky a v súvisiacej trestnej veci ďalšie štyri osoby. Sťažovateľka mala byť podľa vznesených obvinení, prostredníkom – právnickou osobou, cez ktorú ministerstvo obrany nakupovalo predražené technické zariadenia, pričom jej výnosy smerovali k ďalším osobám.

II.

Sťažostná argumentácia

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že skutok opísaný v namietaných uzneseniach, ktorými bolo potvrdené zaistenie peňažných prostriedkov, je neurčitý, pokiaľ ide o obligatórne znaky označených trestných činov, teda miesto, čas a bližšie označenie ostatných podstatných okolností protiprávneho obchodovania so zástupcami štátu. Opis skutku v príkaze na zaistenie nezakladá objektívne a ani subjektívne obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, a tým bez ďalšieho ani trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona, pretože tento delikt je tzv. predikatívny, t. j. je závislý na dokázanej inej trestnej činnosti.

9. Zaistené peňažné prostriedky podľa sťažovateľky nepochádzajú zo žiadnej trestnej činnosti a nemajú súvis s trestným stíhaním. Zodpovedajú sťažovateľkiným ekonomickým výsledkom. Ide o legálne získané príjmy, ktoré boli riadne zdanené a ktoré sú v jej vlastníctve, a tak môže s nimi disponovať. Ide o finančné prostriedky, ktoré sú jasne viditeľné, nie sú zatajované alebo ukrývané. Nemôže ísť o výnos z trestnej činnosti v súvislosti s trestným činom legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 a 2 písm. a), ods. 4 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona, pretože v tomto prípade nie sú splnené ani definičné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu.

10. Podľa sťažovateľky celkový objem údajnej spôsobenej škody (pôvodne 26 801 166,58 eur a neskôr po vznesení obvinenia až 74 246 562,99 eur) nie je žiadnym spôsobom zdokladovaný a nemá ani oporu v jej dosiahnutých hospodárskych výsledkoch. Sťažovateľka dosahovala primerané marže a zisky v špecifickom type odvetvia a podnikania – v oblasti bezpečnostných systémov a súvisiacich IT služieb.

11. Príkaz na zaistenie podľa sťažovateľky cielene znižuje význam ňou dodaného predmetu dodania, a to konštatovaním, že malo ísť o nákup rôzneho druhu tovarov a služieb v oblasti výpočtovej techniky, a to dodaním rôzneho druhu hardwaru a softvéru. Orgánom činným v trestnom konaní je však od začiatku zrejmé, že ide o špecifické a vysoko sofistikované a na mieru realizované plnenia v oblasti bezpečnostnej infraštruktúry.

12. Finančné operácie vykonané vo vzťahu k riadne zdaneným a vyplateným dividendám voči konečnému užívateľovi výhod sú podľa sťažovateľky odôvodnené veľmi zjednodušene, rozporne a tendenčne.

13. Sťažovateľka zdôrazňuje, že nenakladá s majetkom štátu. Ustanovenie § 237 Trestného zákona o porušovaní povinností pri správe cudzieho majetku je všeobecne subsidiárnym ustanovením vo vzťahu k tým trestným činom proti majetku, pri ktorých dochádza nielen k spôsobeniu škody na cudzom majetku, ale súčasne tiež k obohateniu páchatel'a či inej osoby, a keď práve toto obohatenie na úkor cudzieho majetku je podstatou a zmyslom konania páchatel'a, a preto ho sťažovateľka nemohla spáchať.

14. Napokon, príkaz bol vydaný skôr pred dôkladnejším zistením všetkých okolností veci.

15. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie namieta, že bolo porušené jej právo na inú právnu ochranu a právo na ochranu majetku.

16. Z hľadiska aktualizácie, resp. upresnenia orgánu verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, je potrebné uviesť, že po nadobudnutí účinnosti zákona č. 40/2024 Z. z. generálny prokurátor Slovenskej republiky opatrením č. k. IV/1 Spr 201/24/1000-60 z 20. marca 2024 určil výnimku z ustanovení § 46 ods. 1 a 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, § 17 ods. 1 Trestného poriadku a poveril prokurátorov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako vecne a miestne príslušných na vykonávanie právomoci v prípravnom konaní a v konaní pred súdom v danej trestnej veci. Predmetná vec je aktuálne vedená na oddelení závažnej kriminality generálnej prokuratúry pod sp. zn. XX/1 Gv 38/24/1000.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.1. K napadnutému príkazu na zaistenie:

18. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi...

19. Predmetný príkaz na zaistenie bol prokurátorom špeciálnej prokuratúry vydaný 23. marca 2023. Sťažovateľka žiadosťou z 12. júla 2023 žiadala o zrušenie zaistenia svojich peňažných prostriedkov, teda najneskôr týmto momentom sa mohla dozvedieť o tomto možnom zásahu do jej práv, porušenie ktorých namieta. Sťažovateľka však ústavnú sťažnosť proti tomuto zásahu podala až 14. marca 2024, a preto je jej ústavná sťažnosť v tejto časti podaná oneskorene. Z tohto dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde v tejto časti ústavná sťažnosť odmietnutá.

III.2. K uzneseniu prokurátora zo 16. augusta 2023:

20. Proti uzneseniu prokurátora špeciálnej prokuratúry zo 16. augusta 2023 podala sťažovateľka sťažnosť z 13. septembra 2023, o ktorej vecne rozhodol nadriadený špeciálny prokurátor napadnutým uznesením z 25. januára 2024. Právomoc špeciálneho prokurátora rozhodnúť o námietkach proti uzneseniu prokurátora zo 16. augusta 2023 vylučuje právomoc ústavného súdu

rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľky, ktoré mali byť porušené týmto uznesením. Preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde v tejto časti ústavná sťažnosť odmietnutá.

III.3. K uzneseniu špeciálneho prokurátora z 25. januára 2024:

21. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 391/2019, I. ÚS 403/2019, I. ÚS 418/2019).

22. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je vo vzťahu k tomuto uzneseniu, ktorým špeciálny prokurátor zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu prokurátora o nezrušení predmetného príkazu na zaistenie, zjavne neopodstatnená.

23. Z hľadiska ústavných práv predstavuje zaistenie peňažných prostriedkov výrazný zásah do súkromného majetku, ktorý je však vyvažovaný verejným záujmom na zachovaní zmyslu trestného konania – ustáliť vinu, a prípadne udeliť trest. Ústavný súd konštatuje, že predmetná trestná vec je zjavne veľmi rozsiahla a zložitá so značným počtom obvinených.

24. Z napadnutých rozhodnutí, z rozhodnutí o samotnom vznesení obvinenia, ako aj z rozhodnutí o sťažnostiach obvinených a o žiadosti sťažovateľky o zrušenie príkazu, ale najmä z rozsiahlej narácie sťažovateľky (body 8 – 14) vyplýva, že v prerokúvanej veci ide o štandardnú polemiku so skutkovými otázkami a právnymi interpretáciami skutkových podstat trestných činov, ktorá nevystupuje z rámca trestného konania, resp. z obhajoby sťažovateľky. Inými slovami, ústavný súd nateraz nezistil v predmetnej veci takú záťaž, zvlášť zjavne chýbajúcu oporu zásahu v zákone, ktorá by znamenala zásah do ústavných práv, v dôsledku ktorého by ústavný súd musel už v tomto štádiu konania kasačne vstúpiť do zaistenia peňažných prostriedkov.

25. Ústavný súd zdôrazňuje, že príkazy na zaistenie peňažných prostriedkov z totožného trestného konania už ústavný súd preskúmaval v konaní sp. zn. I. ÚS 352/2024. Ústavný súd v uvedenej veci preskúmal rozhodnutia z rovnakých hľadísk ako v prerokúvanej veci a odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

26. Ústavný súd musí tiež poznamenať, že príliš dlhé zaistenie majetku môže viesť k porušeniu ústavných práv dotknutých osôb. Podľa právnej vety nálezu sp. zn. IV. ÚS 51/2019, *zo samotnej dočasnej povahy zaisťovacieho opatrenia podľa Trestného poriadku (zaistenie peňažných prostriedkov) vyplýva, že nemôže trvať neobmedzene dlho. Pri viacročnom zaistení sa relativizuje jeho dočasná povaha, preto je potrebné podrobiť ho prísnejšiemu prieskumu, a to z hľadiska dĺžky trvania zaistenia, či samotné trestné konanie prebieha bezprieťahovo, vplyvu priebehu trestného procesu na argumenty, na ktorých je zaistenie založené, ako aj dopadu zaistenia na samotnú zaistením dotknutú osobu.*

27. Ústavný súd konštatuje, že napadnutým uznesením o zamietnutí sťažnosti proti nezrušeniu zaistenia peňažných prostriedkov nedošlo k neústavnému zásahu do sťažovateľkiných základných

práv, a preto jej ústavnú sťažnosť odmietol v danej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu